

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 535/2022-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Kasenčák, Brečtanová 28, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Sžk 17/2021 z 27. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania vzniknutých pred ústavným súdom.

1.1. Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 400/2022-6 zo 6. septembra 2022 bolo rozhodnuté, že sudca Rastislav Kaššák nie je vylúčený z konania a rozhodovania predmetnej veci sťažovateľky.

2. Z ústavnej sťažnosti a obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že Okresný úrad Bratislava, odbor stavby a bytovej politiky (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. OU- BA-OVBP2-2018/44509/KIZ z 30. mája 2018 zmenil rozhodnutie mestskej časti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „stavebný úrad“) z 15. decembra 2017, ktorým bola v spojenom územnom a stavebnom konaní povolená stavba „Rodinný dom – [REDAKOVANÉ]“ pre tam bližšie konkretizovaných stavebníkov s označením stavebných objektov (rodinný dom, prípojka dažďovej kanalizácie – vsakovacie bloky, prípojka splaškovej

kanalizácie – žumpa, prípojka vody – studňa, prípojka NN a oplotenie pozemku). Žalovaný ako druhostupňový orgán zmenil rozhodnutie stavebného úradu o povolení stavby rodinného domu v spojenom územnom a stavebnom konaní, pričom po doplnení dokazovania vrátane miestneho zisťovania vypustil z rozhodnutia objekt studne z dôvodu, že povolenie tejto vodnej stavby je v kompetencii špeciálneho stavebného úradu. Ďalej vykonal v texte rozhodnutia stavebného úradu viaceré zmeny, ktoré sú podrobne opísané v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 S 140/2018 z 3. decembra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) o zamietnutí správnej žaloby sťažovateľky podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

3. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP a účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznal.

3.1. Po oboznámení sa s obsahom súdneho a administratívneho spisu v kontexte námietok sťažovateľky konštatoval, že krajský súd posúdil predmetnú vec správne a v súlade so zákonom, pričom sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným výhradám sťažovateľky. V celom rozsahu sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že žalovaný vyhodnotil doplnené dokazovanie objektívne, logicky a zaoberal sa všetkými predloženými podkladmi. K námietke sťažovateľky týkajúcej sa povolenia stavebného objektu (prípojka dažďovej kanalizácie a vsakovacie bloky) zhodne s krajským súdom uviedol, že žalovaný sa s totožnými námietkami sťažovateľky riadne vysporiadal, vo vzťahu k nim doplnil dokazovanie aj projektovú dokumentáciu, hydrogeologický posudok a odborné stanovisko z apríla 2018, pričom z dôvodu predchádzania možných sporov boli určené aj presné odstupové vzdialenosti vsakovacích blokov a studne od susednej nehnuteľnosti. Vo vzťahu k námietkam o umiestnení stavebného objektu (studne) kasačný súd odkázal na koncentračnú zásadu konštatujúc, že sťažovateľka vo vzťahu k predmetnému objektu žiadne výhrady neprodukovala, hoci vo výzve na vyjadrenie bola na následky neskorého uplatnenia pripomienok upozornená. Najvyšší správny súd poukázal na § 59 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov upravujúceho tzv. apelačný princíp, ktorý odvolaciemu orgánu umožňuje napraviť prvostupňové rozhodnutie a následne ho nahradiť svojím vlastným rozhodnutím vo veci. Nestotožnil sa ani s tvrdením sťažovateľky, že hydrogeologické pomery neboli v stavebnom konaní skúmané, pretože posudky aj odborné vyjadrenie, ktoré si vyžiadal žalovaný, slúžili na účel posúdenia hydrogeologických pomerov v mieste pripravovanej výstavby rodinného domu, infiltrácie splaškových vôd zo striech a spevnených plôch do vsaku a venovali sa posúdeniu lokality z viacerých hľadísk. Ak sťažovateľka spochybňovala predmetné odborné posudky a produkovala tvrdenia odporujúce týmto odborným dôkazom, no tieto žiadnym spôsobom nepreukázala, nemožno žalovanému vytknúť, že vychádzal z posudkov predložených stavebníkmi. V závere kasačný súd uviedol, že dokazovanie listinou predloženou sťažovateľkou nedoplnil, pretože v zmysle § 454 SSP je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu, pričom dokazovanie je v konaní vedenom kasačným súdom v zásade vylúčené.

II. Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej po zhrnutí skutkového stavu argumentuje, že najvyšší správny súd nezohľadnil, že na spojenie územného a stavebného konania neboli splnené podmienky, pretože v konaní vedenom stavebným úradom absentoval dokument obsahujúci výsledky hydrogeologického prieskumu, ku ktorým sa sťažovateľka mala právo vyjadriť. Namietala, že najvyšší správny súd na jednej strane vyslovil, že otázky súvisiace s hydrogeologickými prieskumami sú odbornými otázkami, no na druhej strane aproboval postup žalovaného, ktorý sťažovateľke určil (podľa jej názoru nedostatočnú) lehotu 5 dní na vyjadrenie, avšak opomenul, že predmetný posudok mal byť súčasťou administratívneho spisu už v prvostupňovom konaní. Konajúce správne súdy preto nemôžu sťažovateľke vytýkať, že v rámci koncentračnej zásady nepredložila v tomto smere žiadne námietky. Za „*neadekvátne*“ označuje tvrdenie najvyššieho správneho súdu, že v správnom konaní sa uplatňuje tzv. apelačný princíp, keďže prvostupňový orgán nemal k dispozícii posudok predstavujúci základný predpoklad na spojenie územného a stavebného konania a vydanie stavebného povolenia.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti sťažovateľky.

6. Ústavný súd považuje v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky, za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

7. Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu bol vydaný v rámci správneho súdnictva, ústavný súd akcentuje potrebu zohľadňovať jeho špecifiká. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách a len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 48/2019).

8. Úlohou ústavného súdu bolo v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či sa najvyšší správny súd náležite vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky (v zásade identickými s námietkami uplatnenými v správnej žalobe a následne v kasačnej sťažnosti) a či konanie pred ním nebolo poznačené takou kvalifikovanou vadou, ktorá by opodstatňovala kasačný zásah ústavného súdu.

9. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

10. Ústavný súd posúdil sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, ktorá vo svojej podstate predstavuje len pokračujúcu polemiku s právnymi závermi všeobecných súdov, konfrontoval ju s dôvodmi napadnutého rozsudku a na tomto základe dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Opätovným prednesením identických námietok pritom sťažovateľka stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v systéme všeobecného súdnictva, čo mu však, ako už bolo uvedené, neprislúcha (bod 6).

11. Navyše, po dôkladnom oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, ako aj predchádzajúceho rozsudku krajského súdu musí ústavný súd konštatovať, že v posudzovanej veci rozhodne nemožno hovoriť o arbitrárnom rozhodnutí, ktorým by došlo k zásahu do označených základných práv sťažovateľky. Najvyšší správny súd sa so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľky riadne vysporiadal, jeho argumentáciu možno považovať za vyčerpávajúcu, zrozumiteľnú, konzistentnú, nevykazujúcu známky svojvôle, a preto z ústavného hľadiska za plne udržateľnú.

12. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že na spojenie územného a stavebného konania neboli splnené podmienky z dôvodu absencie odborného hydrogeologického posudku v konaní vedenom stavebným úradom, ústavný súd v podrobnostiach odkazuje na priliehavé odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu (body 56 a 57), ktorý ústavne súladným spôsobom odôvodnil, že žalovaný na účel vysporiadania sa práve s námietkami sťažovateľky doplnil dokazovanie a vyžiadal si od stavebníkov príslušné odborné podklady posudzujúce hydrogeologické pomery v danej lokalite. Závěry vyplývajúce z predmetných posudkov pritom pretavil aj do svojho rozhodnutia, ktorým reparaoval nedostatky prvostupňového rozhodnutia. Vzhľadom na to, že išlo o otázku odborného charakteru, pričom sťažovateľka predmetné odborné závery len spochybňovala, pričom ako sama uvádza, bolo jej umožnené sa k nim vyjadriť, no ničím svoje protichodné tvrdenia nepreukázala, žalovaný orgán verejnej správy správne vychádzal z podkladov predložených navrhovateľmi. Ďalšia námietka sťažovateľky o „neadekvátnosti“ právneho názoru najvyššieho správneho súdu, podľa ktorého je v zmysle apelačného princípu odvolací orgán oprávnený sám napraviť nedostatky prvostupňového rozhodnutia a rozhodnúť vo veci samej, ostala len v rovine strohého a všeobecného konštatovania či hodnotenia bez rozvinutia akejkoľvek ďalšej argumentácie v tomto smere.

13. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd tak uzatvára, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu (nadväzujúci na rozsudok krajského súdu) je logicky a dostatočne odôvodnený a presvedčivo reagujúci na všetky podstatné kasačné námietky sťažovateľky. V tejto súvislosti pripomína, že právo na spravodlivé súdne konanie neimplikuje právo na úspech vo veci, resp. právo na bezvýhradné stotožnenie sa s názorom prezentovaným účastníkom konania. Keďže ústavný súd

nezistil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

14. Sťažovateľka namietala tiež porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to v priamej súvislosti s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie ústavný súd nezistil, preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

15. Obdobný záver je potrebné vysloviť aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy, keďže predmetný článok má charakter všeobecného ústavného princípu a primárne neformuluje základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Porušenie tohto článku možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto základného interpretačného, resp. aplikačného pravidla.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu